

ADI KONMAMIŞ RÜZGAR

“Dalından koparılmış yaprağın akibetini rüzgar belirler.”

Alparslan TÜRKEŞ

İlköğretimde tarih derslerini incelemeye başlarken “*tarihi olaylara bugünün değil, yaşandığı dönemin penceresinden bakmalıyız*” yazar Tarih kitaplarında. O kadar kalıp bir ezbe cümlesidir ki bu, özümsemeye gerek duymadan “*basit ve gerekli bir kural*” izlenimi verir dışarıdan. Atatürk’ün ilkelerini sayarken o ilkelerin ne kadar değerli olduğunu anımsamıyoruz. “*Milliyetçilik Halkçılık İnkılapçılık ...*” ezbere sayıp geçiyoruz. Kaybedenler Kulübü’nde de değinilen bir ikilem var aslında ortada: “*Monotonlaşmayan hiçbir şey de kalıcı olmaz ki insan hayatında...*” Üniversitede Sosyoloji dersimize giren hocamız Sayın Mert Gökırmak’ın söylediğini hatırlıyorum: “*Gridir hayat, siyah beyaz ayrılmaz, iyiyle kötü hep içiçedir.*”

“*Gerçek vardır, Doğru yoktur.*” Bu, öğrendiğim en son ders. Uzun uzun açıklamayı sonraya bırakacağım. Zira bu yazıyı yazmaya başlamamın sebebi bu meseleden çok daha ötelede. Çok kısa bir yazı olmayacak. Mahiyet itibariyle önemli diyebileceğim bir yazı. Bu yüzden bir defterin arasında unutulup gitmesini istemedim. Çelişkilerden bahsedeceğim bu yazıda. Ve çelişkilerin insan hayatını evirip çevirdiğinden. Kendi yaşantım ve yakın çevremden örnekler verecek, teorik bir kaç şey paylaşıp bahsettiğim “*Gerçek vardır, Doğru yoktur*” tespitinin doğruluğunu size soracağım.

Tanrı’ya ait kapıyı çoktan kapatmıştım, ancak bir ahlak anlayışım vardı. Bir doğru anlayışım vardı. Dediğim gibi, “*Doğru Yoktur*” tespitinde bulunmamdan gerçekten uzun zaman önce.

Kavramlarla başlayayım hikayemi anlatmaya. İdeolojilerin, inançların, hayatların kavramlar arasında sıkışıp kaldığını farkettikten sonra önem vermeye başladım

kavramlara. Kitap okumaya o zaman başladım, kendimi geliştirmeye o zaman karar verdim, insanları tanıma gayesi içine o zaman girdim. İşin aslı bu konuda hatırı sayılır bir ilerleme katettiğim hissiyatındayım.

Kavramlar arasında ilk ilgilendiğim “*Değişim*” olmuştu, heryerde bahsederim bundan. Siyasi partiler başa gelmek için değişim vaat ediyor, görevine yeni başlayan bir amir kendisini kurumda hissettirebilmek için rütbelerde tenzil, ve terfi başta olmak üzere birtakım değişikliklere gidiyor. İnsanların mutlu oldukları zamanlarda bile değişimi ne kadar istediklerini, aynı zamanda onların buna ihtiyaçlarının da olduğunu bir gerçek.

Benim kendi değişimim de ondan sonra başladı. Biraz daha spesifik olayım; hayatımdaki en önemli değişim, “*değişim*” dendiğinde kendi hayatımla bağdaştırabildiğim en önemli değişim, beni baştan aşağı farklı bir insan haline getiren değişim.

Diyarbakır'da başladı. Çocuk denebilecek bir yaşta olduğum için ailemden uzak olmamın bu hususta önemli bir faktör olduğunu düşünüyorum. Çünkü seni eski halinle kabullenme durumunda ısrar edecek insanların yanında değişimi gerçekleştirmek hayli zordur. Okul başkanı olmak istediğimden söz ettim Diyarbakır'daki halama. “*Aday ol mutlaka Yasir*” dedi. “*Git tiyatroya başla, bir enstüman çal, kendini geliştir, hayatına bir değişim ekle, anlam kazandır. Ben yapacağım dediğim şeyleri hep erteledim. Geriye dönüp baktığımda folklor oynamadığım, yabancı lisanımı geliştirmedığım için kendime çok kızıyorum. Senin için geç değilken, pişman olmamak için bunu yap.*” Halam, örnek aldığım insanlar arasında değildi o zamanlar. İşin aslı hala da değildir. Ancak kabul etmeliyim, bizim ailenin entelektüeli oydu o zamanlar. Babaannem ve babam onun lise hayatında ne kadar başarılı olduğunu, her yıl okul birincisi olmak için mum ışığında ne kadar çok çalıştığını anlatırlar. (Elektrik yoksunluğundan herhalde.) Söke Lisesi'ne her gidişimizde 25

yıldır duvarda asılı duran resmini bana gösterirler ve gururlanırlar. Ben de gururlanırım elbet. Ailede en çok okuma azmi ve şevkine sahip insanın en çok neyden pişmanlık duyduğu benim için önemliydi ama. Üniversite hocalarım dahi hala aynı şeylerden bahsederler ısrarla: “*Ot gibi yaşamayın, hayatın derslerden ibaret olmadığını hatırlayın, vesayire.*” Dans kursuna yazılmanın ne kadar önemli olduğunu ebeveynlerimin idrak etmesine hiçbir zaman vesile olamayacağı hissiyatındayım ne yazık ki. Tüm olumsuz şartlara rağmen azmini yitirmeden çalışmaya devam eden, yılmayan insanları gazetelerde bol bol okusak da halam bu konuda ailenin öncüsü konumundadır. Rahmetli dedemin okumadan soğutan eylemlerinden en çok nasibini alan, belki de bununla en çok başetmek zorunda kalan. Fotoğraf karesinde erkeklerin de bulunmasından ötürü kızını okutmaktan vazgeçmeye kadar uzanır bu. Her seferinde dedemi ikna etmek için ne kadar çaba sarfettiğini ağırlaşan ses tonuyla anlatmaya başladığında içimin burkulduğunu hatırlıyorum. Hayattan ne kadar çabuk pes ettiğimi düşünmüş ve kendimi kınamışım. Babamın, yani onun ağabeyinin durumu da çok farklı sayılmazdı aslında. Ancak hayatta farklı ortamlarda bulunmak, farklı insanlarla karşılaşmak kaderi değiştiriyor. Bu iyimidir yoksa kötü mü bir şey söylemek oldukça zordur.

Tecrübelerin hayatta en önemli gerçek olmadığını biliyorum, ancak yabana atılmaması gerektiğinin de farkındayım. Biza daima sabırlı olmayı ve itidal sahibi olmayı telkin eden o sıkıcı insanların arkasında 70, 80 belki 100 yıllık hayatlar vardır nitekim. Tabi doğru soruları sorabilirsiniz. Bu konuda iyiyimdir, o seanslardan birinde babaannemin bir lafını hiç unutmam. “*Halan zamanında aklımız başımıza geldi de ara sıra para gönderebildik. Babanın üniversite tahsili boyunca ona beş kuruş para göndermedik, nasıl okudu bilmeyiz. Ah salak kafam düşünmedim ki çocuklarımı. Ona rağmen bir gün bize saygıda kusur etmedi, Allah razı olsun bizi hep anası*

babası bildi.”

Yaşça bizden büyük biri biza öğüt vemeye başladığında arkadaşlarım oflayıp pufalayıp dinlemeyi bırakırlar, kafalarını başka yöne yöneltirler. Öğütlerden bıkmışlardır artık. Haklı olarak. Günümüz ebeveynleri öğüt meselesinde biraz aşırıya kaçıyorlar. Kendileri kabul etmese de ben bunu onların kibirlerine bağlıyorum. Benimkiler bu konuda iyilerdi ama. O öğütlerden birini aldığımda ciddi bir hayat sorgulamasından geçiririm kendimi. Burs bulmak için nasıl çabaladığını bana anlatır. Zar zor arkadaşlarıyla bir evde kaldığından evde yaşanabilecek sıkıntıları iyi bilir. Yurtta kalmam konusunda o yüzden ısrarcıdır. Basit bir ekmek mevzuunda dahi arkadaşlarının birbirleriyle kavga ettiklerini gördükten sonra misafir olarak gittiği abilerinin evinde o abilerin yemek masasını toplaması, kendilerine çay yapması kendisine o kadar ilginç gelir ki fırsat buldukça anlatır durur. Ailesinin eğitim konusunda kendisine yardımcı olmadığı vakit o bahsettiği “*hizmet*” için çalışan abilerinin yolundan gitmesi, hatta doğruluğunun o yol olması yadırganabilir midir? Bu hususa dikkat çekerim.

Amcamın, yani onun kardeşinin durumu da çok farklı değildir aslında. Onun da karşılaştığı insanların hayatını değiştirmesi dışında. Okulunu bırakmış, farklı yerlerde işçi olarak ekmek için koşturduktan sonra okumanın önemini anlamış olacak ki, şu anda iki üniversite mezunu, iyi şartlarda çalışan bir devlet memuru. Maddi durumu iyi, güzel de bir hayatı var.

“*Slumdog Millionaire*” filmini her hatırladığımda hayatın ne kadar önemli ve peşinde koşulmaya değer bir şey olduğu gelirdi aklıma. Zira benim durumum sokakta bir başına biçare, sevdiğinden ayrı kalmış çocuğunkinden daha kötü değil. Neticede hayatımızda ne zaman nelerin değişeceğini bilemeyiz. Halamın tavsiyelerinin de hayatımı ne ölçüde değiştireceğine dair bir fikrim yoktu. Hayat görüşümü,

inancımı, ideallerimi, pek çok şeyi...

Diyarbakır'dan döner dönmez değişim kararımı hayatıma adapte etmeye başladım. Ancak bunun anlaşılması için Diyarbakır'a gitmeden önceki hayatımdan kısaca bahsetmeliyim çünkü ben anlatmadan pop müzik dinlememin benim için ne kadar radikal bir karar olduğunu anlayamazsınız. Altıncı sınıfın ikinci döneminde bir kıza kafayı takmıştım. Bu tabiri kullanıyorum çünkü bana en yakın gelen tabir bu. Ancak öylesine bir takıntıydı ki yıllarca devam etti. Lise 1'de günlük niyetine tuttuğum yazıları yayımlasam şaşırırsınız. Bedeni kendisi, ancak ruhu sevdiğim bilimüm özellikle donatılmış birini hayal etmiştim, yıllar sonra bir gün geldi, kendisini tanıma, belki bir şeyler yaşama fırsatı bulmuştum ki, ancak o zaman anladım nasıl da uçuk bir fantezinin içinde olduğumu. Kendisini aradım ve “*bu iş böyle yürümez, kusura bakma*” diyerek kendi macerama acı ama öğretici bir nokta koydum. İskender Pala'yı okumayı o zaman bıraktım. Fuzuli'yi sevmeyi de. Gerçekten küçük yaşta edindiğim bir deneyimdi. Ancak öncesinde devam eden süreç divan edebiyatıyla ilgili bir mesele değildi sadece. Fon müzikleri, çeşitli filmlerin “*soundtrack*”leri, ayrılık türküleri dinliyor, kavuşma hasreti kokan yazılar yazıyordum. Kendimi dünya insanlarından soyutlamış, kendi halinde yaşayan bir Mecnun olmuştum. Sonrasında bunların hepsini bıraktım. İyi ki bırakmışım diyorum çünkü o arabesk kokan hayatı iliklerine kadar yaşamış biri olarak söylüyorum; tavsiye etmem, kendinize yazık etmeyin.

Diyarbakır dönüşünde ise (2008, Lise 3.sınıf) telefonuma iki tane pop MP3 yükledim ve oturma odasını boyarken dinleyip durdum. Okul başkanlığına aday oldum, keten pantolonlar yerine kot giymeye başladım, fotoğraflara bakıp duygulanmayı bıraktım, tiyatroya yazıldım, sokakta arkadaşlarla takılmaya başladım.

Hayat bu ya, o kadar inançla başladığım tyatroyu

bırakmak zorunda kaldım, başkanlık seçimlerini kaybettim. Ancak bu olaylar beni daima gülmes ilkesinden, topluma uyarlı sosyal bir genç olma ilkesinden vazgeçirmedi. Mutluluk İklimi'ni o zaman kurduk. Grup sonunda dağılsa da benim için hala çok şey ifade eder. @mutlulukiklimi.com e-posta hesabını kullanırım halen. Paylaşım larımı Mutluluk İklimi'nde yaparım.

Hayatıma etki eden o öncü kelime değişimdi ve benim sosyal bir genç olmamı sağladı diyebilirim. En azından bugün kendimi toplumda bir birey olarak görebiliyorum. Ancak bir onun kadar daha katkıda bulunmuş kelime daha var: Amerika. Bunu açıklayabilmek için iki kavramdan kısaca bahsedeyim. Ben üniversitenin bana katkısının kelimelerle anlatılamayacağı düzeyde olduğunu savunurken oda arkadaşım kendisine hiçbir şey katmadığını, katmayacağını söylüyor. Hepimiz gazetelerde yüzlerce habee göz gezdiriyoruz ama “okuduğumuz haberleri şu kadar süre sonra unutacağız” diyemez kimse. Bazı haberler vardır unutmamız, bazılarını okuduktan hemen sonra unutturuz. “Algıda Seçicilik” deriz. Aslında bilinçaltımızda kendimizi belirli şeylere açıyor ve kapatıyoruz. Bir de “zaman” kavramı var ki, dolaylı olarak bir etkide bulunmak bile mümkün olmuyor çoğu zaman. Kitap okurken bazı cümleleri okur geçeriz. Fırsat bulup tekrar okuduğumuz zaman ise bir cümleye kilitlenir kalırız, “daha önce bunu nasıl oldu da not almadım” diye hayıflanırız. Meta uygun zamanda gelmeyince yeterli etkiyi yaratmaz çünkü. Civa deniz kenarında(0 rakım) ve Sabaha karşı(0°C) 76 cm oluyor. Uygun yer, ve uygun zaman.

Amerika'nın bende bıraktığı iz de doğru zamanda, doğru yerde gelmesinden kaynaklanıyor. Amerikan dizileri izlemeye başladım ve bir sürecin gidişatına kendimi öylesine kaptırdım ki kendimi Türk Müzikleri dinlemeyen, kendine Türk dahi demeyen bir insan olarak buldum. İngilizcem yerlerde sürünürken lise 3. sınıfta birden başlayan şevk pek çok kişinin dikkatini çekmişti.

İlk izlediğim dizi “*Prison Break*” idi. “*Hayatta*

imkansız diye bir şey yoktur” sözü hep söylenir ama gerçekten hissettiren oydu bana. Lost'ta insanlara güvenme konusunda ne kadar temkinli olmam gerektiğini, Heroes'ta insanları yargılamamam gerektiğini öğrendim. Tüm bunları başka yerde öğrenemezmiydim peki? -Elbette öğrenebilirdim ama dediğim gibi, doğru yer, doğru zaman meselesi.

Yargılamamak meselesinden çok kısa bahsetmek isterim. Bilhassa İktisat'a vurgu yaparak. Türkiye Karma Ekonomik Sistem'i belirleyen bir devlet olmasına rağmen “*Serbest Piyasa Ekonomisi*”, “*Tam Rekabet Piyasası*”¹ ideal ekonomik düzenin bir parçası olarak gösterilir derslerde. Kitapları İngilizce'den olduğu gibi çevirmemizin etkisi midir yoksa Kapitalizm bir yerlerimize işlemiş midir gerçekte bilmem. Ancak bu yönüyle İktisat uyuşturucu ticaretinden kaçak olarak üretilen ve satılan ürünler dahil para akışına etki edecek herşeyle ilgilenir, dolayısıyla ahlakı bir kaide olarak görmez.

Günlük hayatta “*yargılamamak*” ahlaktan yoksun olmak değildi gerçi, hatta yargılamama ilkesini direk olarak ahlaki prensibin varlığıyla açıklayabiliriz belki. Ancak bu sürecin sonunda ben Kapitalizm'in yürekten bir savunucusu haline gelmiştim. Pek çok insan Kapital düzende büyük işletmelerin gücüne güç katacağına, bunun sonucunda küçük işletmelerin sonucunu getireceğine vurgu yapsa da esprili bir dille “*kazıkçı bakkal amcalar*”dan kurtulacağımızı söylüyor ve bu büyümelerin neticesinde şirketlerin istihdam oranlarını artırmasına, ar-ge çalışmalarının yaygınlaşmasının sonucunda daha kaliteli ve daha az maliyetle herkes için müreffeh bir yaşama daha rahat ulaşabileceğimize vurgu yapıyordum. Zira insanları uzaya gönderebilmek için aşırı bir sermaye

1 Tam Rekabet Piyasası piyasaya girecek yeni alıcıların herhangi bir engelle karşılaşmayacağı, tekelleşmenin olmadığı ve fiyatların ortam olarak belirlendiği piyasa düzenidir. Serbest Piyasa Ekonomisi de devletin ekonomiye hiçbir şekilde müdahalede bulunmamasını öngören ekonomik düzendir, Karma Ekonomik Sistem ile bu anlamda çelişir.

gerekiyordu ve büyük güç olmayan bir şirketin bunu yapamayacağını söylüyordum. Gerçi bu durum tekelleşmeyi de beraberinde getiriyor ki “*Tam Rekabet Piyasası*” ilkesine aykırıdır, Karl Marx bu durumun Kapitalizmin kendi içerisindeki çelişkilerden biri olması yönüyle sistemi eleştirir. Bugün kapitalizmi bu denli bir kesinlikle savunamıyorum, ancak o zaman da bir ideale sahip olduğum ve insanların iyiliğini istediğim muhakkaktı. Ayrıca böyle bir değişime gerçekten ihtiyacım vardı çünkü Lise'de yaşadığım bazı olaylar neticesinde önceye ait değerlerimi sıfırlamış, felsefecinin gerçeği bulmaya çalışması gibi kendi değerlerimi eski inanca dayalı ve ideolojik varsayım ve kabullenmelerden arındırılmış biçimde yeniden yaratıyordum. İşin aslı oldukça eğlenceli ve hayatı anlama konusunda yararlı bir süreçti. Küresel bakmak, evrensel düşünmek anlamında pozitif gelişmeler katettiğimi söyleyebilirim çünkü bugün iyi diyebileceğim bir İngilizcem var, farklı milletlerden farklı anadillere, farklı dinlere ve ideolojilere sahip yüzlerce arkadaşım ve dostlarım var. Bugün Türk Müziğinden çok yabancı müzik dinliyorum, farklı bir ülkede yaşama konusuna eskisi kadar soğuk bakmıyorum ve milliyetçilik akımını kendi içimde sonlandırmış vaziyetteyim. Tabii ilk başta bu beni kendi ülkemizin kültürel değerlerinden uzaklaştırıyordu ancak uzun dönemde evrensel bir kültürün yanında ulusal kültürlerin de ne büyük bir önem arzettiğini farkettim. Neticede ulusal kültür olmasaydı evrensel kültür değerleri de oluşmazdı. Günümüzde CONVERSE'lerin, ROLEX'lerin, AVVA'ların, APPLE'ların yaygınlaşması her ne kadar iyi de olsa bu yabancı ürün trendinin ülke ekonomisinde dış ticaret açığını her yıl büyütmesi haliyle olumsuz bir durum. Zaman geldiğinde milliyetçi kesimin, zaman geldiğinde devrimci kesimin türkülerimize sahip çıkmaya çalıştığını görsem de bugünkü neslin türküyü bilmeden, Yunus Emre'yi, Mevlana'yı tanımadan yetişmesi; hapishanelerde turnakları kesilmiş milliyetçilerin bugün Alman saatler takması,

edebiyatını hapishanelerde geçirmiş 68 kuşağının bugün kahvelerini Starbucks'ta içmesi bizim neden bu hale geldiğimizi gösteriyor aslında. İki kategoriye de dahil olmayan Kapitalistin teki olan ben mi sahip çıkmaya çalışacaktım ulusal ekonomiye, kültürel değerlere? İdeolojilerin yalnızca laf üzerinden yapıldığı bir Dünya'da durum ne yazık ki böyle.

Evet, hayatım değişti ve pek çok şey öğrenmiştim yeni. Kabul etmek gerekir ki bir Fransız'ın yaşantısı nispeten Türk'ün yaşantısından farklıdır ancak "*Türk insanı iyidir, Avrupa şu an ahlakını kaybetmiş durumda*", "*Onlar kıçını silmeyi bilmezken bizim atalarımız uçmayı beceriyordu*" diyenlerin anlayıştan yoksun ifadelerine inanacaktım bu süreçleri yaşamamayıydım. Doğruya doğru, Osmanlı tarihini biraz araştırırsanız Avrupa'nın gelişmemesinin, ticaret yapamamasının tek sebebi bizdik. Henüz Amerika'nın keşfedilmediği dönemlerde tüm ticaret yollarını ve Akdeniz'i elimizde tutan ve Avrupa'ya aşırı vergiler yükleyen biz değil miydik? Her yerde Türk insanının konukseverliğinden bahsederken fırsatını bulduğunda ülkesindeki turistleri kazıklayan, para dosttan kazanılır mantığıyla hareket eden ve şansı olsa kızkardeşini dahi vitrine koyacak Türkleri çabuk unutuyoruz. Türklerin İsrail'le büyük problemleri var, belki haklı olarak. Ancak bugüne dek tanıştığım üç yahudinin üçünün de tipik bir Türk insanından daha iyi ve anlayışlı olduğunu söyleyebilirim. Ermeniler için de öyle. Milletleri toplu bir biçimde acımasızca eleştirirken bunları hiç gözönünde bulunduruyoruz.

Bu ve benzeri anlamda katettiğim gelişmeler beni sevindiriyordu; daima gülmeye çalışıyor, insanlara hemen kızmıyor, yıkıcı eleştirilerden kaçınıyor, mümkün olduğunca sosyal ortamlara girmeye çalışıyordum. Tecrübelerime geçen her gün bir yenisini eklerken hiç hazır olmadığım bir anda hayatımı, değerlerimi, ideallerimi yeniden değiştirecek bir gelişmeyle karşı karşıya kaldım. Yıkıcı ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir süreçti. Üniversiteye başladığımdan bu yana süregelen

huzursuzluğun esas sebebini uzun süre düşündüm. Tam da kendime tutunacak yeni birşeyler bulmuşken onları da kayıp mı ediyordum? Esas sebebini bulursam bu süreci kontrol altına alabilir miydim?

Ben ideoloji insanıyım esasında. Bir hedefim olmadan, ne için yaşadığımdan emin olmadan yaşayamam. Bir buçuk yıl sonra anca buldum bunun sebebini. Bu yazıya başlama sebepimi. Peki ya neydi benim 10 sayfa geçmişimden bahsetmemi gerektirecek şey?

Akademik yaşantı. Nedir ki bu akademik yaşantı? Neyi etkiler, neye sebebiyet verir. İki kelime ne kadar şey anlatır?

Açıkçası böyle bir tespitte bulunmam çok zamanımı aldı. Bende birşeylerin değiştiğini farketmem de epey bir zaman aldı. Mesleki bir garantisi bulunmayan Uluslararası İlişkiler bölümünü tamamen idealist bir bakış açısıyla, *“sınırları olmayan diyarları benim için aşına kılmak”* maksadıyla istiyordum. *“Öyle bir mesleğim olsun ki, Dünya'nın her köşesi benim için bir olsun”* diyordum. *“Hayatı, Dünyayı bir bütün olarak algılamak”* çok kullandığım bir deyimdir ve çok da önem veririm halen. Dünya'ya gerçek barışı, samimiyeti getirmek isteyen, milliyetçi bir aileden gelmişken *“milliyet”* diye bir şeyin olmadığını savunmaya başlayan, metodolojik anlamda bahsettiğim *“Amerikan Rüyası”* içinde ve Amerikan pragmatizmini benimseyen, o ülkeye ait bir bakış açısıyla hareket eden bir insana bu ideallerden vazgeçirecek ya da unutturacak, en azından bu yolda inancını zedeleyip şüpheye düşürecek şey ne olabilirdi? Türk İnsanın iyiliği mi? Hiç sanmıyorum. Cevap Akademik Yaşantı, ama nesi?

Az önce atıfta bulunduğum Sosyoloji hocam Sayın Mert Gökırmak, daha ilk derslerinde *“Bizim asıl istediğimiz kesinleşmiş yargularınızdan sizi kurtarıp bir anlamda kafanızı karıştırmak. Çünkü kafası karışmayan insan yeni şeyler düşünemez. Çünkü Hitler'in kafası çok netti, Stalin'inki de*

öyle.” demişti. Kafamın karıştığını kabul etmeliyim. Ne istediğinden amaç ve yöntem bazında hemen hemen emin olan bir insan olarak hem de.

Hukuku epistemolojik olarak inceleyen iki temel görüş olan Monist ve Düalist görüşlerin, İktisatta Kapitalist ve Sosyalist mülkiyet anlayışlarının, Uluslararası İlişkiler Teorileri’nde Davranışsalcılık-Gelenekselcilik tartışmalarının ve daha pek çok ikilemin bunda etkili olduğunu söyleyebilirim. Neticede Siyasal Bilimler okuyordum, ve insan davranışlarının esas alındığı bir disiplinde değişmez kuralların varlığından ve teori bazında görüş birliğinden bahsetmek pek olanaklı değildi. Arz ve talebin kesiştiği noktada fiyatın oluşması iktisadın temel kurallarından biriyken pek çok sektörde bunun geçerli olmadığını görmek için İktisat profesörü olmak gerekmez herhalde.

Bu ve benzeri şekillerde, çeşitli konularda görüş ortaya atan çok değerli filozof, akademisyen ve düşünürün birbirine zıt olarak ortaya attığı her görüşün kendine has çok değerli yönlerinin olması, “*Mutlak doğru nedir peki?*” sorusuna cevap bulmayı oldukça zor hale getiriyordu. Kant-Hegel-Marx-Weber silsilesinde birbirinden etkilenecek ortaya çıkan filozofların ulaştıkları noktada birbirinden zıt ya da zıta yakın görüşerin olması “*Mutlak Doğru*” diye bir şeyin olmadığını gösteriyordu aslında.

Bunu fark eder-etmez daha bir pür dikkat dinlemeye başladım bu insanları. Çok çalıştım, çabaladım ve kafamı karıştıran soruların cevaplarını yine onların cümlelerinde bulmayı bekledim. Çünkü o ortam benim gerçekliğim olmuştu artık. Kampüsün dışında geçen bir hayatın teoriden yoksun olduğu düşüncesi öyle işlemişti içime. Gazetelerin sürekli mülakat için randevu istedikleri, her akşam farklı TV programı’nda bildikleriyle halkı aydınlatmaya çalışan, o esnada bir milyon izleyicinin Acun’un programıyla meşgul olduğunu bilse de kendisini izleyen yetmiş kişiye içten ve önemser

biçimde bildiklerini anlatmaya çalışan insanlardan bahsettiğim. “*Beni anlayan, dinleyen birileri var bu sınıfta, biliyorum*” diyen hocaların en çok önemsedikleri şeydi çünkü bize ders vermek. Uluslararası İlişkiler, Kamu Yönetimi bölümleri bu anlamda fakültenin diğer bölümlerinden kendini ayırıyor. Evet, akademisyenleri yönüyle. Ben bunun bilincindeydim. Eski bir fakülte binasında o küçük, kıyıda-köşede kalmış duvarları dökülen, kapıları eski ama içi kitaplarla dolu odalarında esas meselenin oda olmadığını sadece bilen değil, o hissiyatla yaşayan insanlardı çünkü onlar. Ve ben biliyordum, bir cevap alabilirsem, onlardan alabilirdim. Ama bulamadım sorunun cevabını. Çünkü onlar da bilmiyorlardı. Yoktu belki de öyle bir cevap, kuvvetle muhtemel. Hem mutlak doğru olsaydı dinler varolur muydu? Mutlak doğru olsaydı hayatlarını doğruluğun peşinde koşturmakla geçirmiş filozoflar, ilk onlar bulmaz mıydı cevabı? Onlar da kendi tanrılarını yaratmadılar mı sonunda pes edip? Hem, maddiyattan uzak yaşayıp krala karşı “Gölge etme, başka ihsan istemem” diyen insanların cevap aradığı soruları; hayatta menfaat peşinde koşturan, iş bulma ümidiyle kapı kapı dolaşan, amacı Bentley araba almak, Yeşil Vadi Konakları’nda bir ev sahibi olmak olan bizlerin bulma ihtimali neydi ki?

“*Kuvvetle muhtemel*” dedim, çünkü “*Mutlak Doğru*”nun olmadığını düşünen bir insanın bu anlayışı kendi çapında “*Mutlak Doğru*” edinmesi hayatta düşebileceği en büyük yanılgı olurdu herhalde.

İnanmak bir ihtiyaçsa inanmayıp hayatı kendileri için zorlaştıran insanların temkinli yaklaşımları bir gerizekalılık mıdır peki?

Pascal üçgeninin içerisinde yaşıyoruz aslında hepimiz, kendimize üçgenler çiziyoruz ve doğruluğun o olduğu konusunda kanaat getiriyoruz. Ancak kim biliyor ki gerçek üçgenin ne kadar büyük olduğunu, ve bizim bu Pascal üçgeninin neresinde olduğumuzu?

Tüm bunlara cevap vermeye çalışan insanlar doğru

olanı bulmak için katettiği yolda sorularına cevap buldukça bu üçgenin üst basamaklarına yürüdüğünü, sonunda da en üstteki 1'i bulacağını düşünüyor. Oysa yüzlerce yıl içinde binlerce düşünürün ulaştıkları sonuç, bize durumun aslında öyle olmadığını gösteriyor. Aslında bu insanlar sorularına cevap verdikçe ortaya yeni sorular çıkıyor, bu da üçgenin alt basamaklarına indiğimiz en büyük ispatı.

Elbette tüm bunlar bir görüş, bir düşünce. Diğerlerinden farkı ise katı bir ideolojik anlayışa sahip olmaması. Tüm bu anlayış ve izlenilen yolu hesaba katarak söyleyebilir misiniz bana şimdi;

-Gerçek nedir?

-Doğru nedir?

-Mutlak Doğru nedir?

Elyazımla 14 sayfaya sığdırabildiğim bu yazıyı üşenmeden okuyan siz değerli insanların verecekleri birkaç sayfalık, yahut iki satırlık yazılarını okumayı çok görmem, aksine bu konudaki genel kanıyı çok merak ettiğim için öğrenmek beni mutlu eder. *“Yasir, sen yanlış yoldasın, senin kafanı karıştırmışlar”* diyenlerin de görüşlerini dikkate alacak ve aynı derecede önemseyeceğim. Elektronik posta adresim yasirbugday@mutlulukiklimi.com, *“Konu/Subject”* bölümüne *“Adı Konmamış Rüzgar”* yazarsanız gelen mailler arasında okua önceliğim olur, cevabınızın sonuna dilerseniz Ad ve Soyadınızı, dilerseniz rumuzunuzu ve iletişim adreslerinizi yazarsanız sizinle irtibat kurmam da mümkün olur. Yorulan gözleriniz, harcanan vaktiniz için teşekkür ederim.

Yasir BUĞDAYEKEN

<http://www.mutlulukiklimi.com/>
yasirbugday@mutlulukiklimi.com